

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **L. S.**, wobec którego umorzono postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności czynu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 31 marca 2016 r.,
zażalenia pełnomocnika oskarżyciela prywatnego R. B.,
na zarządzenie wiceprezesa Sądu Okręgowego w O. z dnia 12 stycznia 2016r.
w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 9 listopada 2015r, sygn. II Kz [...]

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyżej wskazanym zarządzeniem, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówiono przyjęcia kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego z uwagi na to, że jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Zarządzenie to zaskarżył w całości pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Zarzucając „rażące naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 424 § 1 k.p.k. poprzez ograniczenie się wiceprezesa Sądu Okręgowego w O. tylko i wyłącznie w treści zaskarżonego zarządzenia z dnia 12 stycznia 2016 r. do podania podstaw prawnych”, wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy Prezesowi Sądu Okręgowego w O. celem nadania kasacji biegu i podjęcia dalszych czynności w związku z wniesioną kasacją.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie pełnomocnik oskarżyciela prywatnego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed wszystkim należy zauważyć, że w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy uprawniony jest jedynie do oceny zasadności zaskarżonego zarządzenia z dnia 12 stycznia 2016 r. o odmowie przyjęcia kasacji, a nie jak tego domaga się skarżący w uzasadnieniu zażalenia, do oceny całości postępowania organów procesowych, które, zdaniem skarżącego, doprowadziło do braku możliwości wydania wyroku w sprawie z uwagi na przedawnienie karalności czynów.

Wbrew natomiast twierdzeniu skarżącego, zaskarżone zarządzenie nie zostało wydane z obrazą przepisu art. 424 § 1 k.p.k. Przepis ten nie miał bowiem w ogóle zastosowania w niniejszej sprawie. Wprawdzie wskazuje on na elementy, które powinny znajdować się w uzasadnieniu, ale w uzasadnieniu tylko i wyłącznie wyroku, a nie postanowienia czy też zarządzenia.

Elementy składowe zarządzenia określone zostały natomiast, poprzez zawarte w art. 94 § 2 k.p.k., odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisu art. 94 § 1 k.p.k. dotyczącego postanowienia. Analiza treści zaskarżonego zarządzenia wskazuje, że spełnia ono wszystkie ustawowe wymagania, w tym zawiera nie tylko, jak twierdzi skarżący, podstawę prawną rozstrzygnięcia, ale również uzasadnienie, które z uwagi na to, że jest jasne i wyczerpujące, pozwala na merytoryczną ocenę zarządzenia i stwierdzenie, że jest ono wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym z art. 519 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.